

V. ÉVFOLYAM.

Megjelenik

minden vasárnap

ára 3 óra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a

KIADÓ-HIVATALBA

városháztér 6. sz.

alá küldendő.

Pest, oktob. 15.

1871.

42. szám.

~~az előfizetési pénz a~~

öt előfizető után

tisztelet-példány jár.

Egyes példány ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:

VÁROSHÁZTÉR 6. SZ.

ide küldendő mindenféle kéz-
irat, mely „Ludas Matyi“-nak
van szánva.

A finánc macskája.

Nagy lett volna Kerge Pali
Fináncz tudománya,
De mi haszna, ha kevés volt
A vágott dohányja.
Tanítá a bölcselkedést
S hajra!
A bolondság — szó a mi szó —
Csak megesett rajta! —

A nemzetnek volt egy nagyon
Kedves kis cicája.
Cirmos — tarka, szeme fényes,
Módos a kis szája. —
Reá bízták a szép cicát,
S hajra!
A bolondos história,
Akkor ereszt rajta!

Pedig ígérte ám nagyon
Erősen ígérte:
Hogy jól tartja, jól megőrzi
Mindent áldoz érte!
Tejet, vaját, csibe-combot
S hajra!
Nagy ígéret mellett a sor
Csak megesett rajta!

Mondám úgye? mikor ő az
Ígéretet tevő
„Czigány praepositiót“ tett
Az ígéret elé:
Ha és ha, aztán meg csak ha
S hajra!
Következőkép esett meg
A történet rajta!

Megyaros Károlyné

A szomszéd asszonynak volt egy
Vén kandúr macskája,
Útálatos, erőszakos,
Hamis a zuzája.
A vén kandúr egyet gondolt
S hajra!
Megirigylé a szép cicát,
Az ármányos fajta!

Látta, hogy ennek gyűlik ám!..
Tegnapra mint mára
A sok étek, reá ehült
A förtelmes pára.
Kerge Pálnak hizelkedett
S hajra!
Ki csalta tőle a sok jót
Ez a gonosz fajta!

Tejes fazék tetejéről
A tejfelt lenyalta,
A leg szebb darab húsakat
Nagy mohón felfelta,
Elkapkodott tőle mindent
S hajra!
Szegény szép kis cirmos cica
Szomorkodott rajta!

Nagy béle volt a kandúrnak,
Soha jól nem lakott,
Bár a szép kis cica elől,
Minden jót el kapott!
Savót, esontot hagyott neki
S hajra!
Szegény cica bizony nagyon
Elsóványult rajta!

Megpróbálta Kerge Pali,
Etetni egy piczit,
De ha többet adott, rögtön
Beállt a deficit!
Évről évre így ment biz ez,
S hajra!
A deficit nyavalyája
Örökös lett rajta!

Nagy lett volna Kerge Pali
Fináne tudománya,
De mi haszna, ha kevés volt
A vágott dohánya.
Tanítá a böleselkedést
S hajra!
Megesett biz ez a bolond
História rajta!

Nagy Bögös. —

Szabadkai életképek.

XXXVII. Kép.

Felhívás!

Tekintve, hogy a mostani pisze közgyűlés
nincs másra hivatva mint, hogy a mameluk-párt
egyres hveit a város kontójára jutalmazza: emélfogva felhivatnak mind azon Tekintetes és Nagyságos,
Nemzetes és Vitézljő hazafiak, (?) kik telkeiken,
házaikon vagy egyéb el nem adható vagy onu-
kon — a közérdek tekintetéből — busás áron tuladni nagylelkűsködnének, alulirtnál haladéktalanul jelentkezzenek, nehogy az új szervezés után a balpártnak felülkerelkedése által áldozó községüktől elüttesenek.

Matyi
főispán.

Mi mindent látott Dom Pedro a braziliai császár Pest-Budán?

Ritka dolog, hogy egy császár, más közönséges halandó módjára egyik kezébe fogja utitáskáját s esernyőjét, másik karjába pedig a felesége kapaszkodjék, s ily módon beutazza a nagy világot, mintha csak szomszéd uramékhöz menne látogatást tenni.

Hiában, még az Amerikából került császár sem olyan, mint a többi ilyen fajta nagy ur.

Sok furcsaság is történt aztán vele erre mifelénk.

Igy például egy helyütt nagyurak, herezegek fényes kíséretükkel várták a vasútnál a császár megérkezését. S midőn a váró terembe várják, hogy európai módra dik-eziókkal, rokoni esókkal fogadják, a császár csak nem jön. Nem tudták elgondolni e szokás ellenes dolog okát, miután a hivatalos el nem késett távirat pontosan azon időre mondotta megérkezését, mikorra ők a vasúthoz legkegyelmesebben kimenni méltóztattak.

Az udvarmester lótnak-futnak, de hiában! nincs császár.

Ekkor jön egy hordár s az ad fölvilágosítást, hogy hiszen a császárnak ő mutatta meg a városba vezető utat, azt tehát soha se várják, mert az már eddig ki tudja, melyik utca kirakatait nézegeti a feleségével.

Volt bámulás s esodálkozás!.. A brazíliai császár e tétlen szörnyen meg botránkozott egyik udvarmester s azt sugta a mellette álló öltött labu lélokájnak:

— Hallod-e, Szepi, ez a Dom Pedro beillenék hozzánk polgárnak.

— Be ám! hápogja a strimflis szolgál. Nekem úgy tetszik, hogy Amerikában még a császár is először ember, azután fejedelem.

Ez a polgárnak látszó császár eljött hozzánk is. A lapok azóta annyit írnak róla, hogy midőn a hírlapok hódolati közleményeire figyelmeztették, szánakozó mosolylyal azt felelé, hogyha egy saját országabeli lap oly szolgáltságot tanusítana irányában, senki sem olvasná.

De kitűnő hatása van ennek az amerikai levegőnek!..

Dom Pedro a főváros nevezetességeit meg akarván szemlélni, egy vezetőt fogadott, ki neki egyet-mást megmutasson s megmagyarázzon.

Legelőször is fölmentek Buda várába. A mint a császár meglátja a Henezi szobrot, kérdi, hogy ez Magyarország melyik hős fiának emlékére állított?

A vezető így felelt: Ez az emlék csak azért van, hogy a magyar honvédség az ott elesett férfiu vitézsége által buzdittassék.

A várból lementek a vérmezőre. — A császár nem tudva elképzelni, hogy az miféle nagy térség lehet, s kérdi a vezetőt, hogy miért nem építenek rá házakat, s miért hagyják oly pusztán?

— Nem lehet ám — feleli a vezető — mert e mezőre szándékoznak a 67-ki közösügyes kibékülés emlékszobrát fölállítani.

A mint a császár meglátta a Gellérthegyen sötétlő felleget, kérde, hogy hát az mi?

— Az — mond a vezető — azért van ott, hogy a pestieknek minden nap eszébe tartsa: „memento mori.“

Midőn a lánczhydön Pestre érkeztek, Dom Pedro azt kérdi:

— Hát az miféle homok bukesa.

— A koronázási domb — felel a vezető.

Az utcán sok kettesével járó s roppant ártatlannak látszó hölgyekkel találkozunk.

— Miféle szende hölgyek ezek? — kérde a tengereöntülű császár.

— Ezek kaphatók arczképben is. — A kirakatok teljes meztelenségben hirdetik, valójuk minéműségének erszény pusztító állapotját.

A mint egy kirakathoz érkeznek, a császár nagy figyelemmel nézegeti azt a sok ingerlően csábító hölgy fejecke arczképet

— Ah! — mond a császár — hisz itt esupa nagyúri dámákat látok, még pedig sok ugyancsak ruhaszükségben szenvedhet.

— Hjah! — mond a vezető — nálunk ez már így szokás.

— No — mondja a császár — sok furcsaságot látam már s különös szokásaik is vannak önöknek itt, mik engem arról győztek meg, hogy én inkább maradok brazíliaaner.

Szlávni szerkesztő Zúr!

Le akarom magannak tisztázni!..

Vagyok nagyon megsamaradott sziveskével, hogy nekemet a magának újság „Népszava“ 40 szám valaki modja, hogy én világcsaló, szemfényvesztő (schwartzkünzler) és minden megvagyni, csak nem peccületes az az posten zember. —

Igen!.. nagyérdemű publicum, elvertem a templomok pizit, de — mire?..!

Letisztázom:

Vót engemet megválasztás az ülnyögi azaz „prézesi“ székre. . . . . 2000 forint

Második nap részegségből föltámadás ivásra . . . . . az is 2000 forint

Magamat háznak megvétele a „szamár“ hegyen . . . . . 3000 forint

Székes templomba pottyant hét ágon kódorgó, mendörgös menkönek pótlék építésre . . . . . 6000 forint

Nekemnek nem koplalásra, és édes kedves drága nejemnek pipere és csecse becsére (hogy a derék uraknak még jobban megtetszessék) . . . 7000 forint.

és így ez mindjárt kisz pizben tézen ki . . . . . 20.000 pengöt...

Ugy hiszem megvagynok magamat le tisztázva s nem sokára nagy orrt és cőttert elvárva, őszinte lábnyaló alávalója.

Imposztolovits Jozsif

Szent Endrei „pévacz“ m. p.

Alól irott, saját kezem aláírásával bizonyitom: miszerint az Imposztolovits Jozsif Szent-Endrei „pévacz“ úr által kiállított számadás correct.

Czinczáriusz Dumm(er) esa(csi.)

hü mameluk és anyámaszony birája. **m. p.**

Kelt Szent-Endrén octóber 10-én 1871-ben.

Tempora mutantur et

A braziliai császár így képzelte a magyarok vezérét;

nos mutamur in illis.

azonban így találta.

Sziporkák.

A brasíliai császár a muzcumlan járván, midőn meglátta Pulszkyt, azt mondja:

Ah! ön az a Pulszky, ki olyan nagy forradalmár volt ..?

Igenis, szent fölségü császári fényes kegyelmességem! szelelé ki orra alól Pulszky.

No, kegyed csakugyan a muzeumba való — mond Dom Pedro s hátat fordítva távozott.

A fővárosi sajtó szeret nem közönség elé való magán dolgokat közhírré tenni. Így például, hogy X. kasszony elszökött 4. urral, N. ur váltót hamisított stb.

Ugyan mikor tanulják meg már, hogy mit mikor lehet nyilvánosságra hozni.

Még megérjük, hogy tárgy hiányában az urak, egyszer csak azt is ki írják, hogy papájuk miként esőkolta meg a mamájukat sötétben.

Miért nem szólás a cseh-német vitához? faggatja az egyik jobboldali a másikat — hisz azzal még nekünk is meggyűlik a bajunk.

Miért üssem ki Hohenwarth kezéből a poharat, felel a másik, hadd igya csak ki maga, a mit bele öntött, mert ha nem hagynám meginni, azt fogná ránk, hogy pezsgőt töltött a pohárba, ha pedig kiitta, tudni fogja, milyen ize van a — lörének.

Mi már ugyis tudjuk — vágott közbe egy harmadik.

Két debreczeni polgár a Csokonay szobor leleplezéséről beszélgetett.

Mondja csak szomszéd, szól az egyik — miért állítanak a régibb jeleseknek szobrokat? Hisz akkorra az újabbaknak nem is jut.

Hát lássa komám, viszonzá a másik, ezt azért tesz, mert ha az újabbaknak is szobrokat akarnának állítani, attól hanyatt vágná magát a mostani alkotmányos korszak. Azért nincs az Aradi és sok más vértanuk szobra.

Bizony.

A cseh kiegyezésnek olyan nagy hatása volt Bécsben, hogy az emberek elfeledkeztek verekedni s lopni, a mi ember emlékezet óta nem történt.

Ezt egy rosz nyelvű bécsi német úgy igyekezett megmagyarázni, hogy a csehek az napon mind haza mentek kiegyezést csinálni.

Adomák.

Vizitálni ment egy klastromba a provinciális, 's egyéb dolgok elvégzése után, tudakozódott a gvardiántól a barátok erköle-éről is. — A gvardián híven referálta: hogy X. barát melyik menyeeskéhez jár, — a magáét persze bölesen elhallgatta — Y. meg hogyan ejti szerét, hogy a klastromból kiszökhessen, mert két gyermeke van a városban sat. sat. Végre egy vén tót csontrára került a sor, kiről azt referálta, hogy a bort mód nélkül szereti, 's mindig iszik. —

A provinciális maga elé citálta a pátereket és frátereket, 's kegyesebb életmódot ajánlott; mikor a vén csontrára került a sor, mondja a provinciális:

— Öreg! azt hallom a bort mód nélkül szereted. —

Szeretem biz én — felel az öreg — ha jó, és sok.

Hm! ha jó és sok? — azt is mondják ám, hogy mindig iszol.

— Bolond a ki mondja — válaszol az öreg — hiszen ha mindig innám, meg fulladnám!

Fiatal barát vendég érkezett az X-i klastromba, a gvardián meghagyta a pátereknek, hogy vacsora után lássák el jól!

Azok osztán el is látták jól, ugy t. i. hogy éjfél után két óráig mindig itatták, persze hogy maguk is ittak kegyetlenül. —

Reggel panaszodik a novicius, hogy a feje igen nagyon fáj, 's kérdi az egyik vén kujontól, ha az övé nen fáj-e?

Nem bizon — felel az öreg — ugyan hogy lehet azt megtenni, hogy az ember feje ne fájjon így ivás után? kérdé ismét az ifju.

Hát ugy öcsém — mondja a vén — hogy igyál negyven esztendeig mint én, akkor aztán majd neki szokik az ebadta kobakja!

Nevezetes vendég érkezett egy klastromba, a barátok iparkodtak is szívesen látni, — felterítettek a nagy refectoriumba pompásan, a szakács is iparkodott megmutatni, hogy mivel élnek a barátok. Az asztal közepére fel volt téve egy pompás antik billikom. Szemébe tűnt ez a vendégnek, 's kérdé: mire való? a gvardián felel, hogy a régi barátok ebből szokták inni a poculum charitatist.

Hiszen lehet ez vagy négy itcés! mondja a vendég.

— De bizony öt — válaszol a gvardián.

— Hát van-e még, a ki kiigya?

— Nincs bizony — mondja a gvardián — azaz, hogy . . . talán még volna egy, 's ezzel int egy terjedelmes poczaku páternek, hogy próbálja meg. Az eleinte szabódott, később azonban engedelmet kért, hogy távozhassék.

Egyszer csak jön ám be a poczakos páter, 's az öt itezés billikomat színig töltvén, a vendégre köszönti, 's issza ki a köröm próbáig.

Mindnyájan gratuláltak a páternek. A vendég azonban kérdé: hogy hát az elébb miért nem merte kiinni. —

Féltem, hogy nem megy — válaszol a páter, s elébb megpróbáltam.

— Hogy — hogy?

— Hát úgy, hogy elébb oda künn egy öt itezés fazék bort meg ittam egy hajtóba. Ez volt a próba.

Singuláris genitivus.

Miután három álló évig működött tiszteletes H. uram mint academicus rectora v — i iskolában, ősi szokás szerint fül, és hajrángatások közt megtanította a falusi gyermekeket arra is, hogy a singuláris genitivusa mutatja meg minden latin szónok azt, hogy melyik declinációhoz tartozik — pályáját tovább futandó ekkép kezdett búcsúzni kedves tanítványától.

— No kedves fiaim! már én közületek igen rövid idő múlva elmegyek . . .

— Tudom, tudom, hogy elmegy tiszteletes rektram — vágott a búcsú beszédbe egy kis peckes fiú a padsorokból.

— Hát honnan tudod kedves fiam? — kérdé a föl-szólamlót a rector. —

— Biz én kérem alázatosan a . . . singuláris genitivusáról tudom — lön az együgyt gyermeki válasz. —

Extractum.

Szűcs Imre úr, a híres köcskeméti tenyeres talpas gyenyeralis, azaz pardon! főkapitány úr folyó évi október hó 3-án jókedvében a somfa tuskóra esküdt, hogy Pesten csipett madarát Hajagos János uram koponyáját*) szabadon ereszti, melyre mindanyian iszunk egyet, miután, a nevezett már kikapta a sajtó bíróságtól az — obsitot. —

Csak azért is

Hajagos.

Ludas Matyi eredeti távsürgönyei.

Debreczen, oct. 11. d. c. $\frac{3}{4}$ 12. Csokonai Vitéz Mihály emléksobrának leleplezése fényesen sikerült. A lepel egyszerre hullott le; a kötél pedig nem akadt a nyakába, mint József nádornak.

Debreczen, oct. 11 d. u. 4 óra. A disztrakomán a főispán a királyért ivott. Ludas Matyi szinte a királyt köszöntötte fel. Persze a költő király Petőfi Sándor szellemét.

Borsszem Jankó emlékkönyvébe:

Khüllö Schimsehl Lipóth, Lébele Ájzele thokmány Majd Jákhub az Izsákh és nyomorult Leophoid.

➡ A germanizatiohoz ➡

Levelezési lapok:

I. T. Csernátony Lajos urnak az „Ellenőr”-ben:

Minket ne tessék ám a germanizátorok közzé számlálni, mi a magyarizmus hű apostolai vagyunk.
in Namen des

„ErstenungarischenFolnteschwitzerdoppeltspielkartenfabriksaktiengesellschaft“
der Präses.

II. T. Zlamál Vilmos urnak az állatintézetben:

Ama hosszú replica alá, mit a multkor a „Pesti Napló”-ban méltóztatott közzé tenni, már csak oda tehettem volna nekem a doktor úr a medicinás üvegeiken használt hivatalos czimet így:

ErsteungarischepharmaceutischeundtechnischchemischecentralanstaltinPest.

*) Rakits Aladár úr.

Diskurszus

Iezig szomszéd és Mihály gazda között.

Iezig: Hallotha-e Mihály ghazda, hogy az a Dhom Phedro cshászár Phestnek a thübbi khözt egy vhlág hirü inthézetét szintén megláthugatta.

Mihály: Hát melyik is volna az?

Iezig: Nu thalálja ki, Mihályleben.

Mihály: Talán bizony az akademiát?

Iezig: Höher Phedro, akharum mondani Mihály ghazda.

Nu de láthum, hogy Mihály ghazda nem ismerüs a mhagasabb thársadalmi kürük inthézeteiben, hát csak megmondom, hogy a „Lhég Therézia“ asszonyságh nőkhikhépzettek inthézetét lhatugatta meg.

Mihály: Hát az miféle intézet?

Iezig: Háth, Mihály ghazda, otth a mhái thársadalmi szukhásuk musthani mheztelenséghiben gyönyürküdnék.

Mihály: Igaz-e, hogy nagy pénzsükség van ismét.

Iezig: Dhehugy van!

Mihály: Hát a lapok miért csapnak oly nagy lármát vele?

Iezig: Bhizuny nem egyébbért, hanem hogy az usztrákh meghint thübb bhankút nyomathasson.

Iezig: Mhit mund khend Mihályleben a cseh bhunyudhalmasságuk kiegyezéséhüz?

Mihály: Hát, Iezig szomszéd, én csak a mondó vagyok, hogy most rettenetesen jó lenne majd cseh jobboldali képviselőnek lenni.

Iezig: Nhús, mhiért?

Mihály: Ej, ej s azt Iezig szomszéd nem tudna kitálatni? Hisz most ott is annyi lesz a vasuti s más vállalat, hogy soknak a pénz majd az ablakán folyik be.

Iezig: (magában) Er hat recht!

Zsiga-pósta.

A „Vác“ tek. szerkesztőségének Vác.

Tisztelt colléga! a cserepéldányokat rendesebben kérjük!

Joskó Zazravec szénégetőnek. Ott a hol. — Ime említjük miszerint a „Minister krisis“ ezimű cikket megkaptuk.

Dunaföldvárra: K. Janesi ur felség folyamodványát kérjük eredetiben; mindenesetre bemutatandjuk e derék balpárti embert a „Ludas Matyi“ nagyérdemű olvasóinak, megérdemli, — kérnénk a photographiáját is, pater Makutyié már meg van, által is adtuk rajzolónknak. — Nagyon kár, hogy H. ur kitepte ama bizonyos juris doktor ocsmány kaparását a kaszinó panasz könyvéből, igaz, hogy jól tette, ha kitepte, mert az olyan esztelen irat nem oda való, de direct az egyetem jogi karához küldendő, hogy lássák minő embereknek osztogatják a doktoratust. Egyébb meg lesz.

Előfizetési felhívás.

A „NÉPSZAVA“ a nép atyjának

KOSSUTH LAJOSNAK

magasztos nézeteit s politikai elvhűségét tekintve irányadóul: a tiszta demokratikus eszméknek legbuzgóbb apostola; hű őre és védője a nép jogainak; zászlóvivője a népszabadságnak, népuralomnak; tolmácsolója a nép érzelmeinek és panaszainak; úttörője a közmtvelődésnek; előmozdítója a népjólétnek; rendetlen harczoza kedves hazánk függetlenségének.

Előfizetési ár:

Évnegyedre . . . . . 1 frt
Félévre . . . . . 2 frt

Kiadóhivatal: Pest, városháztér 6. szám alatt.

Felelős szerkesztő: Mészáros-Hevesy Antónia. Főszerkesztő és kiadó tulajdonos: Mészáros Károly.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly.

Pest, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úri-utca 7. sz.